

РЕШЕНИЕ

№ 5067

гр. София, 25.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9942** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на С. Х. Д. от [населено място], срещу Ревизионен акт № Р-22002221001618-091-001/03.05.2022г.г., потвърден изцяло с Решение № 1423/07.09.2022г. на директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП С.. В жалбата се твърди че ревизионния акт е неправилен, необоснован и постановен при груби нарушения на разпоредбите на ДОПК. Оспорват се изводите на органите по приходите, че се касае за облагаеми доходи на основание чл.13 ал.1 т.1 б.б от ЗДДФЛ, от които за жалбоподателя възниква задължение в размер на 24 115,38 лв. данък и лихва в размер на 6557,73 лв., тъй като е придобил имота ведно с изградените в него постройки, продал е същият, ведно с правото на строеж на сграда, тъй като същата е била със степен на завършеност преди груб строеж, като по силата на брачен договор със съпругата му К. Д. от 19-04-.2016г. правото на строеж, въз основа на издадено разрешение за строеж от 30.032017г. е придобито в режим на съпругеска имуществена общност, съгласно посочения брачен договор. Тази си теза жалбоподателят аргументира и с обстоятелството, че с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 121, том 1, дело 586/2018г. от 04.10.2018г. на нотариус № 206 по регистъра на НК, той и съпругата му са продали правото на строеж на еднофамилана жилищна сграда със степен на завършеност преди груб строеж в поземления имот представляващ УПИ ХХ-86 по плана на [населено място], вилна зона местност „Г. Азмата“, с площ от 700 кв.м. Твърди се, че при издаване на РА

органите по приходите е следвало да съобразят притежаваната от него част от правото на строеж, предмет на прехвърлителната сделка и определят размера на данъчната основа като приспадат и нормативно определените разходи, с изваждане от стойността на правото на строеж на стойността на частта на съпругата му. Поддържа се, че обект на прехвърлителна сделка не е право на строеж а еднофамилна жилищна сграда, като в нотариалния акт е допусната фактическа грешка при описването на прехвърляния имот. Позавава се на Акт от 15.11.2017г. обр.14, Приложение 14 към чл.7 ал.3 т.14 за приемане на конструкцията, след съставянето на който акт се издава удостоверение от общинската администрация по чл.181 ал.2 от ЗУТ, при което за целите на данъчното облага е следвало да се вземе предвид предназначението на имота – еднофамилна жилищна сграда. Поддържа се, че се касае за една сделка, с едно вписване и поради това тя попада в хипотезата на чл.13 ал.1 т.1 б.а от ЗДДФЛ и доходите от нея са необлагаеми. В заключение се твърди, че ревизията е следвало да се проведе по реда на чл.122 ал.1 т.2 от ДОПК, след като се касае за укрити доходи от продажба, които не са намерили място в подадената ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв.М., който поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения ревизионен акт, по доводите, развити в жалбата до съда. Претендира разноси по представен списък, ведно с доказателства за извършването им.

Ответникът се представлява от юрисконсулт М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, по съображения, изложени в решението на директора на ДОДОП. Моли за присъждане на юрисколсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания ревизионен акт е започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002221001618-020-001/17.03.2021 г., с която е възложено извършване на ревизия на С. Х. Д. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. Заповедта е връчена на ревизираното лице на 17.06.2021 г., Определен е 3 месечен срок за извършване на ревизията. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22002221001618-020-002/10.09.2021 г. срокът на приключване на ревизията е бил продължен до 17.11.2021 г.

Посочените две заповеди са издадени от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-128/18.2.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизията се явява повторна за посочения период и вид задължение. На С. Д. е извършена предходна ревизия за установяване на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за същия период - от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г., която е приключила с РА №Р-22220220002599-091-001/04.12.2020 г. Същият е оспорен по реда на чл. 152 от ДОПК. С Решение № 283/22.02.2021 г. на директора на дирекция ОДОП С. (л.141-145), ревизионният акт е отменен и административната преписка е върната за извършване на нова ревизия при спазване на дадените задължителни указания. В решението ДОДОП е прието, че РА е издаден при неизяснена фактическа обстановка, доколкото при ревизията не са изяснени обстоятелства, свързани с режима на имуществените отношения между съпрузите – ревизираното лице С. Д. и съпругата му К. Д., наличието на брачен договор между

съпрузите, сключен на 28.10.2014г. и втори брачен договор, сключен на 29.04.2016г., собствеността върху недвижимия имот, обект на прехвърлителната сделка по нот.акт № 121/04.10.2018г., собствеността и начина на учредяване на правото на строеж на сграда, обект на сделка по посочения нот.акт и т.н.

За резултатите от повторната ревизия е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22002221001618-092-001/10.02.2022 г., връчен по електронен път на 12.04.2022 г., срещу който не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с РА № Р-22002221001618-091-001/03.05.2022 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Б. К. С., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 21.06.2022 г.

С оглед установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице са предприети процесуални действия, подробно описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-22002221001618-040-001/13.08.2021 г. (л.92-93, в изпълнение на указанията, дадени с Решение № № 283/22.02.2021 г. на директора на дирекция ОДОП С.). Във връзка с депозирана молба за удължаване на срока за представяне на документи и писмени обяснения, същият е бил продължен до 28.09.2021 г. До приключване на ревизионното производство не са представени доказателства от ревизираното лице.

С Протокол №1303501/05.11.2021 г. са приобщени всички доказателства, събрани при предходни ревизионни производства.

Отправени са искания за извършване на действия от други контролни органи, в т.ч.: до Агенция по вписванията - [населено място], нотариуси, Столична община – район „В.“, дирекции ГРАО и ПАМДТ.

При ревизията е констатирано, че С. Х. Д. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ и по силата на чл. 6 от същия закон е носител на задължение за данъци върху доходи, придобити от източници в Република България и в чужбина. Д. не е регистриран като търговец по смисъла на Търговския закон и не е регистриран по реда на Закона за данък върху добавената стойност. С. Д. е едноличен собственик на капитала и управител на „ДАЛИС С“ ЕООД и „БУМЕРАНГ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД. С. Д. е сключил граждански брак на 29.08.2014 г. с К. Д., ЕГН [ЕГН] - гражданка на Република Б.. Двамата са родители на едно непълнолетно дете, родено на 25.06.2015 г. Установено е, че за 2018 г. Д. е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. №2202И0206651/24.04.2019 г., с която е декларирал доходи от наем в размер на 35 000,00 лв., разходи за дейността в размер на 3 500,00 лв., годишна данъчна основа за облагане в размер на 31 500,00 лв. и дължим данък в размер на 3 150,00 лв. Авансово удържаният данък е в размер на 2 191,00 лв., а остатъкът за внасяне в размер на 959,00 лв. е внесен на 01.10.2019 г. За допуснатото закъснение е начислена лихва в размер на 41,03 лв., която е внесена.

В хода на ревизията е установено, че с нотариален акт № 121/04.10.2018 г. (л.72-74) на нотариус № 206 по регистъра на НК, С. Д. и К. Д. са продали на две физически лица поземлен имот № ХХ-86, намиращ се в кв.4 по плана на [населено място], вилна зона

„Г.-Азмата“, с адрес на поземления имот [населено място], район „В.“, [улица], заедно с правото на строеж на еднофамилна жилищна сграда на два етажа и един подземен етаж (сутерен), която сграда е със степен на завършеност преди груб строеж, изпълнена до 63%, с изградена стоманобетонна конструкция. Сградата е със застроена площ на подземния етаж от 112,98 кв. м., застроена площ на първия етаж от 164,99 кв.м. и застроена площ на втория етаж от 135,57 кв.м.

Данъчната оценка на правото на строеж е 201 955,90 лв., съгласно удостоверение за данъчна оценка от 20.09.2018г. на Столична община, а данъчната оценка на поземления имот № ХХ-86 по плана на [населено място], в кв.4 във вече посочената вилна зона и местност, е 34 535 лв., съгласно удостоверение за данъчна оценка от 20.09.2018г. на СО. Общата продажна цена по нотариалния акт е в размер на 200 000 евро (равностойност от 391 166,00 лв.), която е платена от купувачите изцяло по банков път, по сметка на С. Д. в „ИНВЕСТБАНК“ АД.

Видно от представения по преписката брачен договор от 28.10.2014г. (л.77), сключен между С. Д. и К. Д., недвижимите имоти и вещни права, придобити по време на брака, ще бъдат собственост на този от съпрузите, на чието име са придобити. С брачен договор от 19.04.2016 г. (л.78 гръб), съпрузите са избрали законов режим на общност на имуществените отношения по време на брака, който режим се отнася за имущества, които съпрузите ще придобият след датата на сключване на новия брачен договор, и които имущества ще бъдат съпружеска имуществена общност (СИО). На основание чл. 42, ал. 1, т.1 от Семейния кодекс (СК) съпрузите са се съгласили да прекратят действието на сключения между тях брачен договор, сключен на 28.10.2014 г., което обстоятелство е удостоверено с нотариална заверка на подписите.

По отношение на поземления имот – предмет на прехвърлителна сделка по нотариален акт № 121/04.10.2018 г. е установено, че същият е придобит от С. Д. през 2014 г. за 63 000 евро с нотариален акт №58/05.11.2014 г. (л.69 гръб до л.71). Съобразно датата на придобиване на недвижимия имот - поземлен имот –УПИ № ХХ-86, намиращ се в кв.4 по плана на [населено място], вилна зона „Г.-Азмата“, с адрес на поземления имот [населено място], район „В.“, [улица], ведно с построената в имота сграда с площ от 24,34кв.м. състояща се от две стаи, баня и тоалетна, по силата на сключения на 28.10.2014 г. брачен договор С. Д. е единствен собственик на имота. Строежа на имота е започнат въз основа на Разрешение за строеж № 94/30.03.2017г. (л.64), издадено на С. Х. Д. от главния архитект на СО-Район В..

При проверка в Имотния регистър на Агенция по вписванията не са установени данни за учредено право на строеж от собственика С. Х. Д. в полза на К. Д.. При тези констатации ревизиращият екип е приел, че процесният урегулиран поземлен имот, ведно с правото на строеж на еднофамилна жилищна сграда не е придобит и не е продаден в режим на съпружеска имуществена общност и получените доходи от продажбата на същия не подлежат на разпределение между съпрузите.

Прието е от органите по приходите, че сделката по продажбата на УПИ № ХХ-86 и на правото на строеж, изповядана с нотариален акт № 121/04.10.2018 г. не попада в хипотезата на чл. 13, ал. 1, б. „б“ от ЗДДФЛ, тъй като между датата на придобиването на недвижимия имот и датата на продажбата не са минали 5 години, респ. същата е облагаема. Този извод органите по приходите са обосновавали с дефиницията на понятието „недвижим жилищен имот“, дадена с §1, т. 51 от ДР на ЗДДФЛ, както и тези за „жилище“ и „груб строеж“, дадени с разпоредбите на §5, т. 30 и т. 46 от ДР на Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Така, при определянето на облагаемия доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, вкл. на ограничени вещни права върху такова имущество, органите по приходите са приели, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, като от продажната цена на имота, посочена в нотариален акт №121/04.10.2018 г. в размер на 391 166,00 лв. (равностойност на 200 000 евро) е извадена доказаната цена на придобиване, съгласно нотариален акт № 58/05.11.2014 г. в размер на 123 217,29 лв. (равностойност на 63 000 евро) и е получена разлика в размер на 267 948,71 лв. След като са приспаднати нормативно признатите разходи в размер на 10% или 26 794,87 лв., е установен облагаем доход от продажба на имущество, реализиран от С. Д. през 2018 г. в размер на 241 153,84 лв. Този доход не е бил деклариран от ревизираното лице в подадената от него ГДД.

По този начин, при определяне на общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2018 г., към декларираните от ревизираното лице доходи от наем в размер на 31 500,00 лв., е добавен размера на посочения недеklarиран доход от продажба на имущество. Определена е годишна данъчна основа за облагане в размер на 272 653,84 лв., към която е приложена данъчната ставка по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ. Изчислен е дължим данък за периода в размер на 27 265,38 лв. След приспадане на авансово удържания данък от платеща на доходи в размер на 2 191,00 лв. и внесения данък по ГДД в размер на 959,00 лв., на С. Д. е определено задължение за довносяне в размер на 24 115,38 лв.

На основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) е определена лихва за забава върху главницата на допълнително установените задължения по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 7 362,48 лв.

С издаденият РА Р-22002221001618-091-001/03.05.2022г.г., за ревизирия период 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г. са установени допълнителни задължения на С. Х. Д. за данък върху доходите на физическите лица в размер на 24 115,38 лв. и лихви в размер на 7 362,48 лв.

РА е обжалван от С. Д. пред директора на ДОДОП, който с Решение № 1423/07.09.2022г. го е потвърдил изцяло.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства, събрани в първото ревизионно производство, приключило с издаването на РА № Р-22220220002599-091-001 от 04.12.2020г., отменен с Решение № 283/22.02.2021г. на ДОДОП, ведно с посоченото решение и писмото, с което материалите са върнати на органите по приходите за извършване на повторна ревизия (л.139-305). Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред на РА, потвърден изцяло с решение на ДОДОП, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

По валидността на акта:

При извършване на служебната проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че настоящата ревизия е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи,

съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за постановяването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му. При извършването на ревизията са изпълнени указанията и изяснени обстоятелствата, посочени в отменително Решение № 28322.02.2021г. на директора на ДОДОП и не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА, не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Жалбоподателят оспорва РА, с който за ревизирания период 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г. са установени допълнителни задължения за данък върху доходите на физическите лица в размер на 24 115,38 лв. и лихви в размер на 7 362,48 лв., произтичащи от недекларирани доходи от продажба на недвижимо имущество. За да определи тези задължения органът по приходите е приел, че извършената продажба на недвижимия имот с нотариален акт №121/04.10.2018 г. не попада в хипотезата на чл. 13, ал. 1, т. 1 б.а от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят оспорва тези изводи на органа по приходите като твърди, че продажбата на имота с този нот.акт попада в приложното поле на чл.13, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДФЛ.

Съгласно чл.13, ал.1, т.1, б.“а“ и б.“б“ от ЗДДФЛ, не са облагаеми доходите, придобити през данъчната година от продажба или замяна на: а) един недвижим жилищен имот, ако между датата на придобиването и датата на продажбата или замяната са изминали повече от три години; б) до два недвижими имота, както и селскостопански и горски имоти независимо от броя им, ако между датата на придобиването и датата на продажбата или замяната са изминали повече от 5 години.

Съгласно §1, т.51 от ДР на ЗДДФЛ "Недвижим жилищен имот" във връзка с прилагането на чл. 13, ал. 1, т. 1 е недвижим имот, който към момента на продажбата или замяната може да служи за задоволяване на жилищни нужди, т.е. от значение за определянето на имота като „недвижим жилищен имот“ е обстоятелството дали имота не само е предназначен, но се и ползва за жилищни нужди.

В конкретният случай видно от съдържанието на нотариален акт № 121 / 04.10.2018 г. жалбоподателят и съпругата му са извършили продажба на правото на строеж на еднофамилна жилищна сграда, подробно описана като местонахождение, площ и степен на завършеност в т.1 от посочения нотариален акт, като „степен на завършеност преди груб строеж, изградена до 63 %“, т.е. преди завършване на сградата до степен на завършеност груб строеж. Както и описано и в нотариалния акт, обект на прехвърлителната сделка е правото на строеж, а не сградата. Съгласно чл. 181, ал. 1 и ал. 2 от ЗУТ, в действащата към момента на сделката редакция, правото на строеж на сграда или на част от нея може да бъде

предмет на прехвърлителна сделка от момента на учредяването му до завършване на сградата в груб строеж. След завършване на сградата в груб строеж, констатирано с протокол на общинската (районната) администрация, предмет на прехвърлителна сделка може да бъде построената сграда или самостоятелни части от нея. Съгласно легалното определение за „груб строеж“ в §5, т. 46 от ДР на ЗУТ, „груб строеж“ е сграда или постройка, на която са изпълнени ограждащите стени и покривът, без или със различна степен на изпълнени довършителни работи. За удостоверяването на това обстоятелство, чл. 181, ал. 3 от ЗУТ предвижда издаването на протокол по наредбата по чл. 168, ал. 3. Приетият като доказателство акт за приемане на конструкцията /Акт обр. 14/, установява процеса на строителството (л.68), а констативен протокол, издаден на 17.09.2018 г. от СО – район „В.“ (л.65-67), установява, че обекта е с изградена стоманобетонна конструкция, без изпълнени зидарии – преди груб строеж (степен на завършеност до 63%), поради което не може да се приеме, че е налице сграда, завършена до степен груб строеж, респ. и до недвижим жилищен имот, който към момента на продажбата може да служи за задоволяване на жилищни нужди.

С оглед на горното правилно органите по приходите са приели, че не са налице предпоставките на чл.13, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДФЛ, тъй като не е налице едно от кумулативно изискуемите условия, а именно имота да е „жилищен“, съгласно определението дадено в §1, т.51 от ДР на ЗДДФЛ. Не са налице и предпоставките на чл.13, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДДФЛ, тъй като не е налице изискването продажбата да е извършена след изтичането на 5 години от придобиването на имотите.

Съдът приема, че в настоящия случай не се касае за необлагаем доход по смисъла на чл. 13, ал. 1, б. " а" и б. "б" от ЗДДФЛ тъй като не е налице разпореждане с право на собственост по отношение на "жилищен недвижим имот", нито е налице хипотезата на продажба на "недвижим имот" в обхвата на правилото на б. "б", доколкото се касае до разпореждане с ограничено вещно право. Посочените разпоредби въвеждат изключение от общото правило за облагаемост на доходите от прехвърляне на права и имущество, поради което и същите следва да бъдат тълкувани и прилагани стриктно и буквално.

Съдът намира за неоснователни доводите в жалбата, че се касае за разпореждане с имоти в режим на съпругеска имуществена общност. Съобразно съдържанието на брачния договор между жалбоподателя и съпругата му от 28.10.2014г., всички недвижими имоти, вещни права и движими вещи, които съпрузите ще придобият по време на брака, но след

сключване на брачния договор, ще бъдат собственост на този от съпрузите, на чието име са придобити. Недвижимия имот, обект на прехвърлителната сделка по нотариален акт № № 121 / 04.10.2018 г., е придобит от С. Д. с нот. акт от 05.11.2014г., т.е. по време на брака и след сключването на брачния договор от 28.10.2014г. и на името на С. Д., при което се явява негова лична собственост, върху който, той като собственик е получил на негово име разрешение да построи жилищна сграда, описана в Разрешението за строеж № 94/30.03.2017г. Брачния договор между Д. и съпругата му, уреждащ режим на общност на имуществените отношения по време на брака, сключен на 19.04.2016г., се отнася за имущество, което съпрузите ще придобият след сключването на договора, а недвижимия имот, върху който ще се построи сградата, описана в разрешението за строеж, е придобит преди сключването на този договор. Съгласно чл.21 от Семейния кодекс, вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, но с брачния договор от 2014г. съпрузите изрично са приели, че недвижимите имоти и вещните права върху тях ще бъдат собственост на този от съпрузите, на чието име са придобити. Законовият режим на общност по чл.21 ал.1 от СК се прилага, когато встъпващите в брак не са избрали режим на имуществените си отношения, както и ако са непълнолетни или ограничено запрети, но в настоящето производство, съпрузите са избрали друг режим на имуществените си отношения, действащ до 19.04.2016г.

В производството не е установено учредяване на право на строеж, поради което е неприложимо разрешението, дадено с ТР № 4/2019г. по т.д. № 4/2019г. на ОС на ГК на ВКС след като в имуществените отношения между съпрузите, съобразно брачния договор от 2014г., не е приложим режимът по чл. 18, ал. 1, т. 1 от Семейния кодекс.

С оглед на горното съдът намира, че оспорваният РА, потвърден изцяло с решението на директора на Дирекция „ОДОП“ –гр. С., е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на спора, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира за основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.8 ал.1 вр. с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви. Поради това, и предвид обстоятелството, че

ответната страна е представлявана в процеса от юриконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 3168,22 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София- град, Трето отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. Д. от [населено място], срещу Ревизионен акт № Р-22002221001618-091-001/03.05.2022г.г., потвърден изцяло с Решение № 1423/07.09.2022г. на директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП С., с който на С. Х. Д. са определени задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. в размер на 24 115,38 лв. и е начислена лихва за забава в размер на 7 362,48 лв.

ОСЪЖДА С. Х. Д. да заплати по сметката на ТД на НАП [населено място] 3168,22 лв. юриконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: